

6373. Enefte Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 6374

forstaa, at en saadan Forhandling ikke vilde kunne løse den Forpligtelse, som var indgaaet mellem to forskellige Repræsentationer for politiske Anskuelse.

Formanden: Jeg deler det ærede Medlems Anskuelse, at det ikke er meget pænseligt, at dette Uidentingsforhold drages her ind under Forhandlingen. Jeg har ikke fundet det muligt aldeles at affjæve det, men jeg henstiller til det ærede Medlem, der er af samme Anskuelse, ligesom ogsaa til senere Talere, saavidt muligt at lade det være udenfor Forhandlingen.

Bøffen: Jeg skal med Glæde rette mig efter den høitærede Formands Raamindelse i denne Henseende. Jeg antager, som sagt, at dette egentlig ikke er nogen heldig Forhandling, men jeg har maattet minde om den, fordi den Stilling, min ærede Sidemand og jeg have maattet indtage i Fællesudvalget, er bleven bestemt derved. For da strax at forlade dette Thema, skal jeg udtale, at Spørgsmaalet for os, efter en saadan Løsning af den gjenfældige Forpligtelse ikke var opnaaet, maatte være, hvorvidt vi da burde holde os til den Afgjørelse, som vi under andre Betingelser, under andre Omstændigheder havde anset for at være rigtig. Det var da klart for mig, at vi, saaledes som vi nu vare stillede, efterat Regjeringen havde trukket sig tilbage fra Forhandlingerne med den deraf følgende Erklæring, at den selv vilde fratræde, vare stillede overfor umiddelbar Forhandling med det andet Thing. Under den tidligere Forhandling var det fra Regjeringens Side gjort stærkt gjældende, at Striden ikke stod mellem Folkethinget og Regjeringen, men det var en Strid mellem Folkethinget og Landstthinget, som her laa for. Dette var med stærke Ord høvedet fra Conseilspræsidentens Side, og der var nu sat en Prøve paa, om dette var sandt eller ikke. Derfor man vilde sige, at det, hvis de to Thing ikke vare blevene blevene enige, havde viist sig, at Striden virkelig stod imellem Folkethinget og Landstthinget, saa vilde jeg endda benægte det; thi under et saadant Forhold som det, der nu var skabt, vare Betingelserne for en Forhandling imellem de to Thing gjorde saa ugunstige som mulig. Hvad er nemlig, mine Herrer, en Regjering virkelig konstitutionelle Stilling og Opgave? Det er at danne et Mellemled mellem de to Thing, at lede Forhandlingerne og at skaffe en Overenskomst tilveie; det er ved den Vægt, som Regjeringen kan lægge i Forhandlingernes Vægtfaal,

at et Resultat skal blive tilveiebragt. Selv om der altsaa ikke under den nuværende Situation var blevet tilveiebragt Enighed imellem de to Thing, siger jeg, at dette dog ikke havde været noget Bevis for, at Striden stod uløselig imellem dem, men paa den anden Side maatte det være os i en ganske særegen Grad magtpaaliggende ved den Forhandling, hvori vi stod umiddelbart med det andet Thing, at give et aldeles afgjørende Bevis for, at det, der var høvedet fra Ministeriets Side, ikke var rigtigt, men at vi, selv om vi stod uden Ledelse af noget Ministerium, endda vare i Stand til at tilveiebringe Enighed med det andet Thing. Netop fordi Stillingen var i den Grad abnorm, som den var, idet de to Thing stode umiddelbart forhandlende med hinanden uden Regjering, kan jeg imidlertid ikke se rettere, end at man ikke af, hvad der her er sket, er i Stand til at udlede noget som helst Præcedens for, hvad der senere skal ske. Jeg haaber nemlig, at vi aldrig oftere skulle blive satte i den Stilling, at de to Thing stilles op mod hinanden, som det næsten synes for at gjøre det vanskeliggere at faae tilveiebragt Enighed imellem dem. Da vi maatte se saaledes paa Stillingen, og da det, saaledes som Sagen nu stod, maatte være os magtpaaliggende at tilveiebringe en Overenskomst, maatte vi med det Samme tage i Betragtning, hvilke Punkter det da kunde være rimeligt fra vor Side, at tilbyde som Basis for en saadan Enighed. Det laa os da nær, at de Punkter, hvorom vi under de tidligere Forhandlinger her — og jeg kan tilføie ogsaa under Forhandlingen om den meget omtalte Overenskomst — havde antydet som dem, hvorpaa en senere mulig Indkommen skulde kunne finde Sted, ogsaa nu under den altsaa tilbels forandrede Situation turde optages som et Tilbud fra vor Side. Jeg figter herved navnlig til den egentlige Kjerne i selve Striden, nemlig Lønningsstillagene, og det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Tanken om at gaa op til 2,000 Rd. som Maximum heller ikke tidligere har ligget saa fjært. Dette Punkt var altsaa det Væsentlige, og jeg skal føie til, at et andet Punkt, der tidligere stod saaledes for os, at det kun havde Vægt ligeoverfor en enkelt Ministers Optræden overfor Finantsloven — Jeg figter herved til Anmærkingen om Rødbjffjord — under den Stilling, der var tilveiebragt ogsaa var et af dem, vi maatte kunne optage som Tilbud. Dertil er endnu kommet et Par Punkter, hvoraf det ene er forholds-